

Sygn. akt *XVII AmE 32/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Andrzej Turlński</i>
Protokolant –	sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu 9 listopada 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **M. B.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania M. B. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 23 listopada 2016 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od M. B. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt *XVII AmE 32/17*

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 listopada 2016 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (powoływany dalej jako pozwany) po przeprowadzeniu z urzędu postępowania administracyjnego za niestosowanie się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych w dniach 10 – 31.08.2015 r. w sprawie wymierzenia M. B. kary pieniężnej orzekł w jej punkcie pierwszym, że M. B. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w dniu 10 sierpnia 2015 r. w odniesieniu do obiektu zlokalizowanego w S. przy ul. (...), naruszył obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikających z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, co podlega karze pieniężnej określonej w art. 56 ust. 1 pkt 3a tej ustawy.

W punkcie drugim decyzji za działanie wymienione w jej punkcie pierwszym wymierzył M. B. karę pieniężną w kwocie 1000 zł.

Od tej decyzji odwołał się M. B. (powoływany dalej jako powód) wnosząc o jej uchylenie w zakresie dotyczącym wymierzenia kary pieniężnej.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany domagał się oddalenia odwołania z zasądzeniem od powoda na swoją rzecz kosztów procesu.

W związku z uprawomocnieniem się decyzji w punkcie pierwszym w wyniku niezaskarżenia jej w tym zakresie, ustalenia Sądu odnośnie do stanu faktycznego sprawy ograniczają się do tych jego elementów, które są niezbędne dla oceny czy kara pieniężna powinna być wymierzona, a jeśli tak, to czy należy ją zmiarkować.

W uzasadnieniu odwołania powód podał, że kara pieniężna za naruszenie obowiązku stosowania się do ograniczeń w dostawach i poborze energii elektrycznej w dniu 10 sierpnia 2015 r. została na niego nałożona bezzasadnie.

Zarzut ten nie może być przedmiotem oceny Sądu, gdyż związany jest treścią punktu pierwszego decyzji od którego nie było złożone odwołanie, a w którym pozwany przesądził prawomocnie, że powód w dniu 10 sierpnia 2015 r. naruszył ww. obowiązek.

Bezsporne jest w sprawie, że w sierpniu 2015 r. doszło w kraju do obniżenia dostępnych rezerw zdolności wytwórczych energii elektrycznej poniżej niezbędnych wielkości. Na skutek tego (...) S.A. stwierdziły zagrożenie bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu art. 3 pkt 16 PE i wprowadziły od godz. 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 r. ograniczenia w dostarczeniu i poborze energii elektrycznej.

Powód przyznał w odwołaniu, że nie dostosował się do ograniczeń w poborze energii elektrycznej wprowadzonych przez operatora przesyłowego systemu elektro – energetycznego wyłącznie w dniu 10 sierpnia 2015 r. i wyłącznie w pierwszej godzinie obowiązywania ograniczeń ze względu na brak informacji o wprowadzonym ograniczeniu, która podawana była wyłącznie jako komunikat radiowy w programie (...) o godzinie 7:55. Ponadto naruszenie było znikome pod względem poboru mocy o 0,022 MW w stosunku do przydzielonego 1 MW mocy.

Powyższe okoliczności podane w odwołaniu były bezsporne dla stron.

W ocenie powoda w przedstawionym stanie faktycznym Prezes URE powinien był odstąpić od wymierzenia powodowi kary pieniężnej w oparciu o art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego.

W związku z wydaniem decyzji powód podniósł, że faktycznie został ukarany dwukrotnie ponosząc straty produkcyjne i obowiązek uiszczenia kary pieniężnej.

W przedstawionym powyżej, niespornym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje.

Odwołanie nie jest uzasadnione, a zaskarżona decyzja okazała się prawidłową.

Zgodnie z przepisem art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego z dnia 10 kwietnia 1997 r. (Dz.U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.) powoływane dalej jako PE Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W ocenie Sądu, w sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii na terenie całego kraju powód powinien ze szczególną dbałością stosować się do dyspozycji operatora sieci elektroenergetycznej. Sądowi wiadomo jest z urzędu z wielu innych podobnych spraw, które do niego wpłynęły, że w okresie od 10 sierpnia 2015 r. do 31 sierpnia 2015 r. wielu przedsiębiorców uznanych w odpowiednim trybie za mających wpływ na krajowy system elektroenergetyczny również nie dostosowało poboru energii elektrycznej do obowiązujących ograniczeń. Rację ma zatem pozwany twierdząc w odpowiedzi na odwołanie, że zsumowane niewielkie przekroczenia poboru mocy przez wielu przedsiębiorców stanowiły o realnej groźbie wyłączenia się systemu, której ziszczenie się skutkowałoby blackoutem i nieporównanie większymi, od strat powoda, stratami gospodarczymi i społecznymi w skali całego kraju.

W świetle powyższego poziom niedostosowania się powoda do wprowadzonych ograniczeń nie miał, wbrew twierdzeniu odwołania, znikomego wpływu na działanie systemu elektroenergetycznego i zagrażał jego bezpieczeństwu.

Okoliczność ta wyłącza przyjęcie, że stopień szkodliwości analizowanego czynu jest znikomy. Niespełnienie się tego warunku wyklucza możliwość zastosowania wobec powoda instytucji odstąpienia od wymierzenia kary określonej w art. 56 ust. 6a PE.

Również wysokość kary nie może zostać obniżona. Wyliczono ją w sposób zrozumiały i transparentny i jest ona adekwatna do popełnionego deliktu administracyjnego. Kara niższa nie spełniałaby swojej roli przede wszystkim zapobiegawczej, albowiem celem nałożonej sankcji jest oprócz funkcji represyjnej zapobiegnięcie na przyszłość podobnym zdarzeniom.

Nie jest także zasadne twierdzenie o dwukrotnym ukaraniu powoda. Straty poniesione przez jego przedsiębiorstwo trzeba bowiem wiązać z obiektywnie istniejącym stanem wyższej konieczności na rynku nabywania energii i nie mają związku z popełnionym przez powoda deliktem.

W tym stanie rzeczy Sąd, działając na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie nie mając podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach procesu przeczono stosownie do jego wyniku na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. oraz § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r., poz. 265).